

КОЙ ЩЕ ПРОДЪЛЖИ ДНИТЕ МУ?

Послание за очистване на устните, ушите, очите

Дейвид Уилкерсън

11 Август 2003

Когато започна съживлението в Йерусалим, един ангел проговори на апостол Филип. Той му нареди да отиде в пустинята Газа, където срещна един етиопски дипломат, който се возеше в колесница и четеше на глас от книгата на Исая. Филип го попита: „Разбираш ли това, което четеш?“ (Деяния 8:30).

Очевидно дипломатът беше заседнал на един пасаж в Исая 53:9-11, който го объркваше: „И определиха гроба Му между злодеите, но по смъртта Му при богатия; защото не беше извършил неправда, нито имаше измама в устата Му. Но Господ благоволи той да бъде бит, предаде Го на печал; когато направиш душата Му принос за грях, ще види потомството, ще продължи дните Си, и това, в което Господ благоволи, ще успее в ръката Му. Ще види плодовете от труда на душата Си, и ще се насити.“

Преди да стигне до този пасаж дипломатът сигурно е бил развълнуван, четейки пророчеството на Исая, където се описва един човек, който предстои да дойде, който ще погълне смъртта, ще избърше всяка сълза и ще отнеме осъждението от Своите хора. Той ще даде светлина на слепите, ще изведе пленниците от техните затвори и ще избави хората от рововете и тъмниците. И накрая, този човек ще изкупи народ за Себе Си, водейки ги в непознат за тях път. Той ще бъде завет на този народ, водейки ги към извори от жива вода.

Според Исая, този човек ще носи господството на раменете си и ще установи царство, което никога няма да премине. Царе ще го почитат и принцове ще се изправят и ще Го възхваляват. Той ще бъде светлина на езичниците, носеща спасение по всички краища на света. Ще бъде вечен Спасител.

Опитайте се да си представите вълнението на етиопеца, докато чете тези прекрасни неща. Очевидно дипломатът имаше глад за Бог, иначе нямаше да чете от Писанията. И сега пророчеството на Исая разкри идването на един вечен цар. С всяко следващо откровение в ума на дипломата трябва да се е повтарял следния въпрос: „Кой е този прекрасен човек?“

Той току-що прочете за славата и величието на човека, който предстои да дойде, когато се натъкна на озадачаващите думи на Исая: „А кой от Неговия род разсъждаваше, че биде отсечен отсрещ земята на живите“ (53:8). „В унижение отмени се съдбата Му, а поколението Му, кой ще го изкаже? Защото се взе живота Му от земята“ (Деяния 8:33). И накрая прочете един стих, който изглеждаше в противовес на всичко до тук: „Ще види потомството, ще продължи дните Си, и това, в което Господ благоволи, ще успее в ръката Му“ (Исая 53:10).

Това също беше толкова объркващо. Етиопецът се обърна към Филип и попита: „Как да разбера, ако ме не упъти някой?“ (Деяния 8:31). Ето какво го смущаваше: „Как може един мъртвец да има деца? И как може да продължи дните си на земята? Исая казва, че този човек ще бъде отсечен, убит и погребан. Как би могъл тогава да носи благоволение на Своя Отец? Как може неговото поколение да бъде изказано пред света?“

Може би ще помогне задаването на въпроса какво се разбира под: „А поколението Му, кой ще го изкаже?“ (Деяния 8:33). Гръцкото значение идва от корена на думата, означаваща „да насоча действие.“ С други думи: „Кой ще може напълно да разбере този човек и всичките му действия? Кой ще покаже на света всичко, за което се е родил? Кой ще пази спомена за Него жив?“

В този момент Филип започна да отваря очите на етиопеца. Първо: „А Филип отвори уста, и като почна от това писание, благовести му Исуса“ (Деяния 8:35). Филип обясни на дипломата: „Човекът, за който четеш, вече е дошъл. Неговото име е Исус от Назарет, и Той е Месията“.

След това Филип обясни Исая 53:11: „Ще види плодовете от труда на душата Си и ще се насити“. Това, което всъщност каза на дипломата, бе: „Родилните мъки на Христос бяха по време на разпятието. Тогава Той бе отсечен и погребан, но Отец Го възкреси от мъртвите, и сега Той живее в слава. Всеки, който изповяда Неговото име и вярва в Него, става Негово дете. Всъщност, семето на Христос живее във всеки народ. Така животът Му се продължава чрез Святия Дух в Неговите деца. Сега и ти можеш да станеш Негово дете“.

Каква невероятна новина за ушите на етиопеца. Не е чудно, че той изгаряше от нетърпение да скочи от колесницата си и да бъде кръстен във вода. „А той в отговор каза: ‘Вярвам, че Исус Христос е Син Божий’. Тогава заповяда да се спре колесницата; и двамата слязоха във водата, и Филип и скопецът; и кръсти го“ (Деяния 8:37-38).

За нас остава въпроса по какъв начин живота на Христос продължава в нашето поколение?

Трябва да се запитам: „Как да продължа живота на Христос? Дали моят живот напълно разкрива това, което Той е? Наистина ли съм канал, по който преминава живота на Исус? Дали моето ходене Го разкрива като жив и действащ Бог днес?“ За да си отговоря на тези въпроси, би трябвало да се запитам също: Взимам ли на сериозно пророчеството в Исая 53-та глава? Мога ли да заявя открито, че съм Христово поколение, и че Той е удовлетворен от това, което вижда в мен?

Когато говорим за продължаване на живота на Христос, ние имаме предвид Неговия поток на живот в нас. Как поддържаеме този поток така, че свидетелството за Исус да продължава чрез нас?

Помислете за Притчи 4:23: „С много голяма бдителност пази сърцето си, защото от него са изворите на живота“ (оригинал на еврейски). Аз обширно проповядвам за необходимостта от молитва, пост и изучаване на Писанията. Аз моля Бог също и за един по-дълбок глад да Го

търся, за по-близко ходене с Него, за по-голяма страст към Исус. Но Притчи ни казва, че трябва да вземем предвид много по-дълбоки неща. Този стих говори за сърдечни проблеми, за скрити, тайни неща, които определят потока на живот, който излиза от нас.

Вижте, дори и ако се моля дълги часове, постя по-често и чета Библията по-усърдно, умът ми все още може да е осквернен. Може да има пречки в сърцето ми, които да възпрепятстват потока на Христовия живот в мен. И мога да стана толкова нечист, че да пресуша всичко, освен една тънка струйка от този живот. По този начин ще възпрепятствам продължаването на живота Му, без напълно да го излява на своето поколение.

Исус ни казва ясно какво осквернява един човек: „Това, което влиза в устата, не осквернява човека; но това, което излиза от устата, то осквернява човека” (Матей 15:10-11). Кои са тези неща в сърцето? Кои са начините, по които се осквернява първо нашия вътрешен човек, а след това и цялото ни същество?

Библията посочва три неща: нечисти устни, нечисти уши и нечисти очи. Като служители на Господа, ние не можем да позволим на нищо да пречи на потока на Христовия живот в нас. Ако аз съм Негово семе - избран да излявам Неговото поколение, да нося Неговия възкресенски живот чрез моето ходене с Него - тогава трябва да управлявам своето сърце и действия чрез Неговото Слово. И ако някоя част от вътрешния ми човек е осквернена - устата, ушите или очите ми – външния ми живот и свидетелство ще бъдат възпрепятствани.

1. Осквернени устни

Още веднъж се връщаме към Исая 53 глава, където е описано какъв е Христос. Тази глава казва за Него: „Нито имаше измама в устата Му” (53:9).

Как да изляваме Христос точно в това нещо? Този въпрос е обсъден и в двата завета. Яков предупреждава църквата: „И езикът, тоя цял свят от нечестие, е огън. Между нашите телесни части езикът е, който заразява цялото тяло и запалва колелото на живота, ни, а сам той се запалва от пъкъла” (Яков 3:6).

Ние четем подобно предупреждение в Исая: „Тогава ще зовеш, и Господ ще отговаря! Ще извикаш, и Той ще рече: ‘Ето Ме!’ Ако махнеш наред себе си хомота, соченето с пръст и нечестивите думи” (58:9). Значението на еврейски език на „нечестиви думи” тук означава „грубост, неуважение”.

Исая прави поразително изявление. Основното заради което се молим, постим и изучаваме Божието Слово е, за да бъдем чути в небето. Но Господ добавя едно голямо „ако” към това. Той заявява: „Ако искаш да те чуя, тогава трябва да обърнеш внимание на проблемите в сърцето си. Да, ще чуя молитвата ти, ако спреш да сочиш с пръст към другите, ако спреш да говориш с неуважение за тях”.

Голям грях в Божиите очи е, когато с говоренето си опетняваме нечия репутация. Притчи ни казва: „За предпочитане е добро име, нежели голямо богатство, и благоволение е по-добро от сребро и злато” (22:1). Добрата репутация е съкровище, което внимателно се гради с

течение на времето. Но аз мога бързо да унищожа нечие съкровище само с една оклеветяваща дума от устата си.

Разбира се, не бихме се осмелили да откраднем нечий златен часовник или банкова сметка. Въпреки това, Бог ясно посочва, че клеветенето на нечие име е възможно най-лошата кражба, която можем да направим по възможно най-подмолния начин: чрез сочене с обвинителен пръст, подлагане на съмнение на характера, споделяне на малки клюки. Всъщност, две от най-пагубните думи, които можем да кажем, са: „Чу ли?...“ Самото задаване на този въпрос ограбва от човека нещо ценно и осквернява нашите устни.

Мнозина в Божия дом приемат несериозно Неговото Слово по този въпрос. Псалм 50-ти посочва както греха на нечистите устни, така и последиците от него:

„Предаваш устата си на зло. И езикът ти устройва коварство. Като седиш, говориш против брата си; разсяваш клетвата против сина на майка си. Понеже си сторил това, и аз премълчах, Ти си помислил, че съм съвсем подобен на тебе; но аз ще те изоблича, и ще изредя всичко това пред очите ти. Разсъдете, прочее, за това, вие, които забравяте Бога, да не би да ви разкъсам, без да се намери кой да ви избави. Който принася жертва на хвала, той Ме прославя; и на онзи, който оправя пътя си, ще покажа Божието спасение” (Псалм 50:19-23).

И така, защо го правим? Защо не се страхуваме и прекланяме пред Божието Слово по този въпрос? Защо ни е толкова лесно да говорим за други хора с нечестиви думи? Защо продължаваме с лекота да използваме тези думи и да имаме неконтролируем език? Този псалм ни отговаря: „Ти си помислил, че съм съвсем подобен на тебе”.

Казано просто, ние правим Бог като себе си - променяме и съобразяваме Неговото слово, за да отразява то нашата тенденция да съдим външния човек. И пренебрегваме това как Бог гледа на скритите, дълбоките проблеми в човешкото сърце.

Сега Господ ни казва тук в Псалм 50-ти: „Ще ви изоблича, защото искам да разреша този проблем. Трябва да видите своето оскверняване така, както аз го виждам: като нещо нечестиво и зло, като сериозна заплаха за вашата душа”.

Като служител на Господа, аз искам Христовия живот да тече от моето проповядване. А като съпруг, баща и дядо, аз искам той свободно да излиза от мен към моето семейство. Ето защо източникът на Христовия живот в мен не бива да бъде замърсяван. Не мога да позволя каквато и да е отрова в извора, или на каквито и да е пречки да възпрепятстват неговото свободно движение в мен.

Но, от своя страна, аз трябва да взема следното съзнателно решение. Аз трябва непрекъснато да викам към Святия Дух: „Господи, изобличавай ме всеки път, когато се осквернявам”. Давид имаше тази решимост. Той написа: „Мислите ми не надвишават устата ми” (Псалм 17:3). „Господи, постави стража на устата ми, пази вратата на устните ми” (141:3).

Може би се чудите: „Дали наистина е възможно да контролирам езика си, да имам за цел да не съгрешавам с устата си?“ Давид отговаря със следното свидетелство: „Рекох: ‘Ще внимавам в пътищата си, за да не съгреша с езика си. Ще имам юзда за устата си, докато е пред мене нечестивият’” (39:1). Всъщност той казва: „Всеки път, когато оседлавам кон, се налага да слагам юзда на устата му. Както правя с коня си, така трябва да правя и със своя език”.

2. Осквернени уши

Как да изявявам поколението на Исус по този въпрос? Как продължавам Неговия живот що се отнася до опазването на ушите ми от оскверняване?

Отново Исаия говори за примера на Христос: „Господ Иеова ми даде език на учените, за да зная как да помогна с дума на уморения; всяка заран Той събужда, събужда ухото ми, за да слушам като учащите се. Господ Иеова ми отвори ухото; и аз не се разбунтувах, нито се обърнах назад” (Исаия 50:4-5).

Обърнете внимание на последния стих: Исус беше буден всяка сутрин от Святия Дух, Който настройваше ухото Му, за да чуе словото на Своя Отец. Когато Христос свидетелства: „Аз не се разбунтувах, нито се обърнах назад,” Той казва: „Когато бях на земята, бях научен какво трябва да казвам, правя и слушам, и никога не се отклоних от това”. Според Павел, Исус се научи на послушание чрез Своите страдания. И сега Христос казва: „Каквото Отец ми казваше да направя, аз го правех. Приемах Неговото Слово независимо от последиците”.

Възлюбени, аз се нуждая от такова духовно събуждане всеки ден. Имам нужда от такова напомняне от Святия Дух: „Дейвид, затвори ушите си за всички клевети, клюки и мръсотия. Пази себе си неосквернен”.

Самите ученици на Исус имаха осквернени уши. При една случка Той им каза: „Вложете в ушите си тия думи, защото Човешкият Син ще бъде предаден в човешки ръце” (Лука 9:44). С други думи Той казваше: „Внимавайте много, защото ще ви дам едно важно откровение. Аз ще бъда разпнат. Оставете това да потъне дълбоко във вашите уши. То е нещо, което трябва да знаете”.

Исус никога не е бил така категоричен със Своите ученици. Никога не беше казал: „Нека тези думи отлежат във вас. Ако досега не сте чули нищо от това, което говорих, сега слушайте”. И така, как реагираха те? Писанието казва: „Но те не разбраха тая дума” (9:45). Защо не можеха да чуят това, което техният Господар им казваше? Ушите им са били осквернени от личния им интерес. Веднага след това четем: „И повдигна се между тях разискване, кой от тях ще бъде по-голям” (9:46).

Ето го доказателството, че осквернените уши не могат да получат по-дълбоките откровения от Божието Слово. Тези мъже не можеха да чуят гласа на Исус, дори когато Той застана пред тях в плът и ясно им говореше. Вместо това, Писанието казва: „Тя бе скрита от тях, за да не я разберат” (9:45). Чудя се: дали опитността на учениците при разпятието щеше да бъде

различна, ако бяха успели да разберат Исус? Щяха ли да избягат както в Гетсиманската градина? Или щяха да реагират по различен начин?

Истината е, че никой обзет от собствените си интереси, не може да осъзнае този факт за себе си. А ако го направеше, не би могъл да си го признае. Ето защо учениците не можеха да чуят това, което Исус им казваше. Те бяха толкова егоцентрични, така копнееха да хвалят себе си, че не можеха да чуят гласа на Христос или на който и да е благочестив човек.

Аз не осъзнавах колко съм виновен за този ужасен грях до последното ми проповедническо пътуване до Британските острови. Един пастир взе мене и синът ми, Гари да проповядваме на едно събрание. Той учтиво попита как вървят нашите събрания. Когато се опитах да отговоря обаче, той ме прекъсна и започна да говори за своето проповядване. Това се случи няколко пъти. Всеки път той ме „надминаваше“ с истории за големи тълпи и посещения на повече държави от мен.

Накрая бях толкова разстроен, че просто млъкнах и го оставих да говори. В един момент погледнах към Гари и завъртях очи. Помислих си: „Какъв самохвалец! Този проповедник е безспирен дърдорко“.

Тогава усетих подтик от Святия Дух. Той ми прошепна: „Помисли защо си разстроен, Дейвид - защото този човек не те слуша. Искаше ти да говориш, затова сега, слушайки неговите истории, ти искаш да се хвалиш със собственото си служение. Може да си спрял да говориш, но имаш горделив дух в сърцето си“.

Нещо повече, аз бях осквернил устата си. Забележете, че не казах нищо лошо за този човек. Всъщност, дори и дума не бях казал за него. И въпреки това, просто като завъртях очите си, аз го наклеветих пред моя син.

Мога да говоря за святост, мога да излагам греховете на обществото; мога да проповядвам върху победата на Новия Завет. Но ако аз позволявам ушите ми да се оскверняват; ако изключвам събеседника си, фокусирайки се върху моите интереси; ако не мога да го слушам с уважение, тогава животът на Христос не се продължава в мен. Аз вече не водя живот, който удовлетворява моя Господ и не нося плода от Неговите родилни болки.

3. Осквернени очи

Отново се обръщаме към пророчеството на Исаия за Христос, като този пасаж показва, че Исус има чисти, непорочни очи: „И той ще се наслаждава в страха от Господа; тъй щото няма да съди според каквото гледа с очите си, нито ще решава според каквото слуша с ушите си“ (Исаия 11:3). Буквалният превод тук е: „Той няма да съди според това, което вижда, нито ще изобличава според това, което ушите му казват“. Накратко, Христос няма да съди човека само според това, което вижда, или според това, което чува за него.

Точно тук, възлюбени, Бог достига до същността на проблема. Разбира се, ние знаем, че порнографията осквернява очите, както и доста филми и телевизионни предавания.

Всъщност, бихме могли да изброим цял списък от неща, които оскверняват очите. Но има един по-дълбок, скрит проблем, с който трябва да се справим, и това е „осъждение в ума“.

Питам ви: защо не считаме нашето умствено осъждение на другите за сериозен грях? Често, когато срещнем някого, веднага го „преценяваме“. След няколко погледа и кратка размяна на думи, ние мислим, че можем точно да преценим този човек и моментално определяме неговия характер от малкото, което сме видели и чули.

Не мога да ви кажа колко често съм правил това. Срещам някого и си мисля: „Духът ми не казва нищо добро за този човек. Той не може да ме погледне в очите. Не мога да го заклеймя, но нещо с него не е наред“. И се доверявам на своите вътрешни преценки, сякаш са безпогрешни.

Даве по-лошо, нашите бързи преценки за други хора често са погрешно повлияни от клеветите за тях. Всяко неуважително слово бива посадено в нашите умове и оцветява всичките ни мисли за някого, с когото все още не сме се срещнали, и когато се озовем в присъствието му, ужасните думи, които сме чули, бързо се появяват в умовете ни, и ние „преценяваме“ според това, което ни е било казано.

По време на пътуването ми до Великобритания, един добронамерен пастир ме дръпна настрани и ми прошепна: „Ще се срещнеш с един много богат човек на следващата служба. Трябва да те предупредя, че той смята, че притежава църквата, защото е дал толкова много пари за нея. В резултат на това е прогонил много добри хора“.

Аз позволих на тези думи да ми повлияят погрешно, и когато се запознах с богатия човек, въобще не внимавах на това, което ми говореше. Не му дадох шанс, защото вече го бях преценил от това, което бях чул.

Покаях се, но с течение на годините повтарях същия този грях отново и отново. Аз тайно осъждах хиляди мъже и жени чрез бързите умствени преценки, които веднага си създавах за тях. От време на време дори прекратях или нарушавах общението си с хора поради тази причина.

Така направих преценка и за един служител, когато бях във Великобритания. Точно когато започна поклонението, което даде начало на събранието, пастирът подскочи от мястото си и се затича надолу по пътеката, пълен с радост. Първата ми мисъл беше: „Този човек прави шоу. Той действа по плът“. Тогава неговият помощник-служител се наведе и ми прошепна: „Пастир Дейвид, знаете ли защо прави това? Защото има чиста съвест. Той е един щастлив човек.“

Аз бях позволил на физическото ми виждане да попречи на духовното ми зрение, и то оскверни очите ми. Исус предупреждава за този грях: „Не съдете по изглед, но съдете справедливо“ (Йоан 7:24).

Наскоро срещнах един служител, когото познавам от години. В миналото, всеки път, когато го срещнех, после изпусках парата пред жена си: „Този човек е толкова плитък, такъв надут

самохвалко. Не знам как Бог може да го благословя”. Срегнах същия този човек отново, след като Святият Дух се беше разправил с мен по въпроса да осъждаш другите в ума си. Този път Духът ми каза: „Обичай го! Бъди спокоен и го изслушай. След това се моли с него”.

Аз се подчиних. Обичах този мъж, слушах го докато говореше, и после го хванах за ръка и се молихме заедно. Веднага след като се поделихме, нещо странно се случи с мен: аз бях обзет от скръб. Ужас ме заля целия - ужасът от това, което бях направил на този човек през годините. Видях дълбоката поквареност на греха, който ме оскверняваше.

Давид увещава: „Думите на устата ми и размишленията на сърцето ми нека бъдат угодни пред Тебе, Господи, канаро моя и избавителю мой” (Псалм 19:14). Апостол Павел добавя следната гледна точка: „всякакво огорчение, ярост, гняв, вик и хула, заедно с всяка злоба, да се махне от вас; а бивайте един към друг благи, милосърдни; прощавайте си един на друг, както и Бог в Христа е простил на вас”

„Никаква гнила дума да не излиза от устата ви, но онова, което е добро, за назидание според нуждата, за да принесе благодат на тия, които слушат. И не оскърбявайте Святия Божий Дух” (Ефесяни 4:31-32, 29-30).

Скъпи светия, няма човек, който да чете това послание и да е твърде свят, за да не го вземе под внимание и да направи промяна. Що се отнася до мен, аз чувствам Божията скръб за всички начини, по които грешно съм преценявал хората през годините, независимо дали е било съзнателно или не. Призовавам ви да извикате както моето сърце: „О, Господи, защо не бях готов да чуя това по-рано? Защо не се справих с това преди? Искам да възвестя Твоето евангелие, да представлявам Твоето поколение. Моля те, Исусе, прости ми. Очисти осквернените ми устни, осквернените ми уши, осквернените ми очи, и ми дай обновено сърце. Не искам нищо да пречи животът ми да е пълна изява на това, което си Ти”.

Нека Господ чуе нашия вик, бързо да се задвижи, и да ни промени. Той ще ни даде сили да отстраним всяко зло говорене, зло слушане и умствените преценки. Тогава ще сме способни да продължим дните на нашия Господ.

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 2003 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[Who Shall Prolong His Days?](#) / [Кой ще продължи дните Му?](#)